

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permiseunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court’s database HUDOC.

Emitent: CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
Publicată în : MONITORUL OFICIAL nr. 107 din 23 februarie 2009

HOTĂRÂREA
din 7 februarie 2008
În Cauza Silimon și Gross împotriva României
(Cererea nr. 19.372/06)

În Cauza Silimon și Gross împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), statuând în cadrul unei camere formate din: Boštjan M. Zupančič, președinte, Corneliu Bîrsan, Alvina Gyulumyan, Egbert Myjer, David Thór Björgvinsson, Ineta Ziemele, Isabelle Berro-Lefèvre, judecători, și din Santiago Quesada, grefier de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu la 17 ianuarie 2008,

pronunță următoarea hotărâre, adoptată la această dată:

PROCEDURĂ

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 19.372/06) îndreptată împotriva României, prin care 2 cetățeni germani, doamna Herta Margareta Silimon și domnul Gerhard Albert Gross (*reclamanții*), au sesizat Curtea la data de 24 aprilie 2006 în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Reclamanții sunt reprezentați prin domnul E.J. Prediger, avocat din Brașov. Guvernul român (*Guvernul*) este reprezentat de agentul său, domnul R.H. Radu, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. La data de 12 decembrie 2006, Curtea a hotărât să comunice cererea Guvernului. Invocând prevederile art. 29 § 3 din Convenție, ea a hotărât să analizeze în același timp admisibilitatea și fondul cauzei.

4. Guvernul german, invitat la data de 18 decembrie 2006 să prezinte observații scrise, nu și-a manifestat dorința de a-și exercita acest drept (art. 36 § 1 din Convenție și 44 din Regulament).

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

5. Reclamanții s-au născut în anul 1926 și, respectiv, 1934 și locuiesc la München și, respectiv, Gempen.

6. Prin două hotărâri, din 27 august 1981, respectiv 8 iulie 1989, invocând Decretul nr. 223/1974, statul român a confiscat casa situată în Brașov, str. Retezat nr. 8, compusă din două apartamente. În momentul confiscării, reclamanta era proprietara apartamentului nr. 2 și a unei cote-părți de două treimi din apartamentul nr. 1, iar reclamantul deținea o cotă-parte de o treime din acest apartament.

7. Prin contractul de vânzare-cumpărare din 15 iulie 1997, încheiat în temeiul Legii nr. 112/1995, Societatea Comercială RIAL - S.R.L. (*S.C. RIAL*), care administra bunurile ce aparțineau statului, a vândut respectiva casă soților M., care o ocupau în baza unui contract de închiriere.

8. La data de 19 septembrie 2001, în temeiul Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945-22 decembrie 1989 (*Legea nr. 10/2001*), reclamanții au solicitat din partea S.C. RIAL restituirea casei menționate mai sus.

9. La o dată neprecizată, reclamanții au dat în judecată S.C. RIAL, Primăria Brașov și soții M. în fața Judecătoriei Brașov. Ei au solicitat instanței să constate ilegalitatea confiscării bunului lor, cu motivarea că Decretul nr. 223/1974 încălca prevederile Constituției în vigoare la data respectivă. Arătând că Legea nr. 112/1995 interzicea vânzarea mai multor apartamente unei singure persoane, că imobilul în litigiu era compus din două apartamente și că, în momentul vânzării, soții M. au fost de rea-credință, reclamanții au solicitat instanței să constate și nulitatea absolută a contractului de vânzare-cumpărare din 15 iulie 1997. Ei au solicitat, de asemenea, instanței să dispună radierea din cartea funciară a dreptului de proprietate al soților M.

10. Prin sentința din data de 15 decembrie 2003, Judecătoria Brașov a admis parțial acțiunea reclamanților. Ea a statuat că însușirea de către stat a imobilului în litigiu a fost ilegală și a constatat lipsa unui titlu valabil al statului asupra bunului în litigiu. În schimb, în temeiul art. 46 din Legea nr. 10/2001, judecătoria a respins cererea de constatare a nulității contractului de vânzare-cumpărare mai sus menționat, motivat prin aceea că Legea nr. 112/1995 nu interzicea vânzarea către chiriași a mai mult de un apartament și că, în momentul vânzării, cumpărătorii au fost de bună-credință. De asemenea, instanța a respins cererea de radiere din cartea funciară a dreptului de proprietate al soților M.

11. Reclamanții au formulat apel împotriva acestei sentințe, plângându-se de faptul că instanța de fond a statuat în mod nedrept că soții M. au fost de bună-credință în momentul vânzării.

12. Prin decizia din data de 19 mai 2004, Curtea de Apel Brașov a respins apelul reclamanților ca neîntemeiat. Ea a statuat că soții M. au cumpărat imobilul în litigiu pe baza

mențiunilor din cartea funciară, în care statul era înscris ca proprietar, și că buna lor credință nu putea fi, așadar, înlăturată. Completul de judecată era compus din judecătorii D.R. și A.P.

13. Reclamanții au formulat recurs împotriva deciziei menționate mai sus, susținând că instanțele de fond și apel au făcut o greșită aplicare a legii atunci când au constatat buna-credință a soților M. Conform legii în vigoare la data la care Curtea de Apel Brașov a pronunțat această decizie, competența de soluționare a recursului reclamanților revenea Înaltei Curți de Casație și Justiție.

14. În urma modificărilor aduse Codului de procedură civilă prin Legea nr. 219/2005, Curtea de Apel Brașov a devenit competentă să statueze asupra recursului formulat de reclamanți împotriva deciziei din 19 mai 2004, pronunțată de aceeași instanță.

15. Prin decizia din 27 octombrie 2005, Curtea de Apel Brașov a respins recursul reclamanților, statuând că aceștia nu au reușit să răstoarne prezumția de bună-credință care era în favoarea soților M. Completul de judecată era compus din judecătorii D.M.C., G.B. și R.P.

16. La cererea reclamanților, procedura administrativă începută la data de 19 septembrie 2001 în temeiul Legii nr. 10/2001 a fost suspendată în așteptarea unei hotărâri definitive a instanțelor în litigiul în contradictoriu cu soții M.

II. Dreptul și practica internă pertinente

17. Prevederile legale și jurisprudența internă relevante sunt descrise în cauzele *Brumărescu împotriva României* ([MC], nr. 28.342/95, CEDO 1999-VII, pp. 250-256, §§ 31-33), *Străin și alții împotriva României* (nr. 57.001/00, CEDO 2005-VII, §§ 19-26) și *Pădurar împotriva României* (nr. 63.252/00, §§ 38-53, 1 decembrie 2005).

18. Legea nr. 10/2001 a fost modificată prin Legea nr. 247/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005. Noua lege extinde formele de despăgubire, permițându-le beneficiarilor să aleagă între o compensație sub formă de bunuri și servicii și o compensație sub formă de despăgubire pecuniară echivalentă cu valoarea de piață a bunului care nu poate fi restituit în natură în momentul acordării sumei.

19. Prevederile relevante din Legea nr. 10/2001 (republicată), astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 247/2005, sunt următoarele:

Articolul 1

„(1) Imobilele preluate în mod abuziv de stat (...) în perioada 6 martie 1945-22 decembrie 1989, precum și cele preluate de stat în baza Legii nr. 139/1940 asupra rechizițiilor și nerestituite, se restituie, în natură, în condițiile prezentei legi.

(2) În cazurile în care restituirea în natură nu este posibilă se vor stabili măsuri reparatorii prin echivalent. Măsurile reparatorii prin echivalent vor consta în compensare cu alte bunuri sau servicii (...), cu acordul persoanei îndreptățite, sau despăgubiri acordate în condițiile prevederilor speciale privind regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv. (...)”

Articolul 10

„(1) În situația imobilelor preluate în mod abuziv și ale căror construcții edificate pe acestea au fost demolate total sau parțial, restituirea în natură se dispune pentru terenul liber și pentru construcțiile rămase nedemolate, iar pentru construcțiile demolate și terenurile ocupate măsurile reparatorii se stabilesc în echivalent.

(...)

(8) Valoarea corespunzătoare a construcțiilor preluate în mod abuziv și demolate se stabilește potrivit valorii de piață de la data soluționării notificării, stabilită potrivit standardelor internaționale de evaluare în funcție de volumul de informații puse la dispoziția evaluatorului.

(9) Valoarea terenurilor, precum și a construcțiilor nedemolate preluate în mod abuziv, care nu se pot restitui în natură, se stabilește potrivit valorii de piață de la data soluționării notificării, stabilită potrivit standardelor internaționale de evaluare. (...)”

Articolul 20

„(1) Persoanele care au primit despăgubiri în condițiile Legii nr. 112/1995 pot solicita numai restituirea în natură, cu obligația returnării sumei reprezentând despăgubirea primită, actualizată cu indicele inflației, dacă imobilul nu a fost vândut până la data intrării în vigoare a prezentei legi.

(2) În cazul în care imobilul a fost vândut cu respectarea prevederilor Legii nr. 112/1995 (...), persoana îndreptățită are dreptul la măsuri reparatorii prin echivalent pentru valoarea de piață corespunzătoare a întregului imobil, teren și construcții, stabilită potrivit standardelor internaționale de evaluare. Dacă persoanele îndreptățite au primit despăgubiri potrivit prevederilor Legii nr. 112/1995, ele au dreptul la diferența dintre valoarea încasată, actualizată cu indicele inflației, și valoarea corespunzătoare a imobilului. (...) ”

20. Art. 13 și 16 din titlul VII al Legii nr. 247/2005, care sunt, de asemenea, relevante în cauza de față, prevăd următoarele:

Articolul 13

„(1) Pentru analizarea și stabilirea cuantumului final al despăgubirilor care se acordă potrivit prevederilor prezentei legi, se constituie în subordinea Cancelariei Primului-ministru Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor (...)”

Articolul 16

„(1) Deciziile/dispozițiile emise de entitățile investite cu soluționarea notificărilor, a cererilor de retrocedare (...) se predau pe bază de proces-verbal de predare-primire Secretariatului Comisiei Centrale, pe județe, conform eșalonării stabilite de aceasta, dar nu mai târziu de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi.

(2) Notificările formulate potrivit prevederilor Legii nr. 10/2001 (...) care nu au fost soluționate (...) până la data intrării în vigoare a prezentei legi, se predau (...) Secretariatului Comisiei Centrale (...) în termen de 10 zile de la data adoptării deciziilor/dispozițiilor sau, după caz, a ordinelor

(...).

(5) Secretariatul Comisiei Centrale va proceda la centralizarea dosarelor prevăzute la alin. (1) și (2), în care, în mod întemeiat cererea de restituire în natură a fost respinsă, după care acestea vor fi transmise evaluatorului sau societății de evaluatori desemnate, în vederea întocmirii raportului de evaluare.

(6) (...) Societatea de evaluatori desemnată va efectua procedura de specialitate și va întocmi raportul de evaluare pe care îl va transmite Comisiei Centrale. Acest raport va conține cuantumul despăgubirilor în limita cărora vor fi acordate titlurile de despăgubire.

(7) În baza raportului de evaluare, Comisia Centrală va proceda fie la emiterea deciziei reprezentând titlul de despăgubire, fie la trimiterea dosarului spre reevaluare. (...)”

21. Funcționarea societății pe acțiuni „Proprietatea“ este descrisă în Cauza Radu împotriva României (nr. 13.309/03, §§ 18-20, 20 iulie 2006).

22. Legea nr. 247/2005 a fost modificată ultima oară prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 81/2007 pentru accelerarea procedurii de acordare a despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 446 din 29 iunie 2007.

Conform art.18¹ din titlul I al ordonanței, atunci când Comisia Centrală a decis acordarea de despăgubiri a căror valoare nu depășește 500.000 lei românești noi (RON), beneficiarii pot opta între acțiuni la Fondul „Proprietatea“ și acordarea unor despăgubiri pecuniare. Pentru sumele mai mari de 500.000 RON, aceștia pot solicita despăgubiri pecuniare în valoare de 500.000 RON, acordându-li-se acțiuni la Fondul „Proprietatea“ pentru diferență.

Conform art. 7 din titlul II al ordonanței de urgență, în termen de 6 luni de la intrarea în vigoare a ordonanței de urgență, Guvernul va trebui să stabilească regulile de desemnare a societății de administrare a Fondului „Proprietatea“.

ÎN DREPT

I. Asupra pretensei încălcări a art.1 din Protocolul nr. 1 la Convenție

23. Invocând art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, reclamantii se plâng de faptul că au suferit o încălcare a dreptului lor la respectarea bunurilor, din cauza hotărârilor instanțelor interne, care, deși au constatat ilegalitatea naționalizării și lipsa de titlu valabil al statului asupra casei în litigiu, au confirmat vânzarea ei de către stat. Art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție prevede:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții sau a amenzilor.”

A. Asupra admisibilității

24. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod vădit neîntemeiat în sensul art. 35 § 3 din Convenție. Mai mult, ea observă că nu este lovit de niciun motiv de inadmisibilitate și, prin urmare, îl declară admisibil.

B. Asupra fondului

25. Guvernul apreciază că reclamanții ar fi putut obține o despăgubire în temeiul Legii nr. 10/2001, modificată prin Legea nr. 247/2005, ceea ce respectă cerințele art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. El consideră că, în situații complexe cum este cea de față, în care prevederile legislative au un impact economic asupra întregii țări, autoritățile naționale trebuie să beneficieze de o putere discreționară nu numai pentru a alege măsurile menite să garanteze respectarea drepturilor patrimoniale, ci și pentru a le pune în practică. El arată că ultima reformă în materie, și anume Legea nr. 247/2005, stabilește principiul acordării de despăgubiri echitabile și neplafonate, fixate printr-o decizie a Comisiei administrative centrale pe baza unei expertize, și accelerează procedura de restituire sau de despăgubire. Această lege prevede că, în cazul în care restituirea imobilului nu este posibilă, despăgubirea se face prin emisiune de titluri de participare la un organism colectiv de valori mobiliare (*Proprietatea*), la nivelul valorii bunului, stabilită prin expertiză. În opinia Guvernului, noul mecanism instituit prin Legea nr. 247/2005 asigură o despăgubire efectivă, ce respectă cerințele Convenției.

26. Guvernul consideră că, în orice caz, o eventuală întârziere în acordarea unei despăgubiri, în contextul unei despăgubiri neplafonate, nu afectează justul echilibru ce trebuie păstrat între protecția proprietății persoanelor și cerințele interesului general și nu obligă reclamanții să suporte o povară excesivă.

27. Reclamanții contestă argumentele Guvernului. Ei reamintesc că instanțele interne au constatat ilegalitatea confiscării bunului lor, confirmând în același timp vânzarea bunului respectiv chirieșilor. Ei subliniază că această soluție i-a împiedicat să recupereze posesia bunului lor.

28. În ceea ce privește posibilitatea de a obține o despăgubire în temeiul Legii nr. 10/2001, modificată prin Legea nr. 247/2005, reclamanții contestă caracterul real și efectiv al sistemului de compensație implementat prin legile mai sus menționate, subliniind că „Proprietatea” nu este încă funcțional.

29. Curtea observă că reclamanții au obținut o hotărâre definitivă ce constată ilegalitatea însușirii de către stat a bunului lor și faptul că acesta nu era proprietarul bunului în

momentul vânzării sale. În ciuda acestei constatări, instanțele interne au refuzat să constate nulitatea absolută a vânzării bunului, cu motivarea că reclamanții nu au reușit să răstoarne prezumția de bună-credință care era în favoarea cumpărătorilor (paragraful 14 de mai sus).

30. Ținând cont de constatarea instanțelor interne, necombătută de părți, Curtea apreciază că, în speță, reclamanții sunt titularii unui bun protejat de art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție (*Gabriel împotriva României*, nr. 35.951/02, § 25, 8 martie 2007; *Florescu împotriva României*, nr. 41.857/02, § 27, 8 martie 2007).

31. Curtea a analizat în repetate rânduri cauze ce ridicau probleme similare cu cele ale cazului de față și a constatat încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție (*Gabriel*, menționată mai sus, §§ 27-32).

32. După ce a analizat toate elementele ce i-au fost prezentate, Curtea consideră că Guvernul nu a expus niciun element de fapt sau argument care să poată duce la o altă concluzie în cazul de față. Curtea reafirmă în special că, în contextul legislativ român ce reglementează acțiunile în revendicare imobiliară și restituirea bunurilor naționalizate de regimul comunist, vânzarea de către stat a bunului altcuiva către terți de bună-credință, chiar dacă a fost anterioară confirmării definitive în justiție a dreptului de proprietate al acestei persoane, reprezintă o privare de acel bun. O astfel de privare, combinată cu lipsa totală de despăgubire, este contrară art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție (*Străin*, menționată mai sus, §§ 39, 43 și 59).

33. Cu toate că Guvernul arată că reclamanții au dreptul să obțină titluri de participare la un organism colectiv de valori mobiliare („Proprietatea“) în baza Legii nr. 10/2001, la valoarea bunului stabilită prin expertiză, Curtea își reiterează constatarea anterioară, conform căreia „Proprietatea“ nu funcționează în prezent într-un mod susceptibil să ducă la acordarea efectivă a unei despăgubiri reclamanților (vezi, printre altele, cauzele *Radu*, menționată mai sus, §§ 32-34, *Gabriel*, menționată mai sus, § 21, și *Săvulescu împotriva României*, nr. 1.696/03, § 30, 12 iulie 2007). În plus, nici Legea nr. 10/2001 și nici Legea nr. 247/2005, care o modifică, nu iau în considerare prejudiciul suferit din cauza unei lipse îndelungate a despăgubirii de către persoanele care, le fel ca reclamanții, au fost lipsite de bunurile lor (*Porțeanu împotriva României*, nr. 4.596/03, § 34, 16 februarie 2006, și *Florescu*, menționată mai sus, § 32).

34. Ținând cont de jurisprudența sa în materie, Curtea apreciază că, în speță, zădărnicierea dreptului de proprietate al reclamanților asupra casei în litigiu, combinată cu lipsa de despăgubire de mai mult de 2 ani, i-a făcut să suporte o sarcină disproporționată și excesivă, incompatibilă cu dreptul la respectarea bunurilor lor, garantat de art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. Prin urmare, în speță a avut loc încălcarea acestui articol. II. Asupra pretensei încălcări a art. 6 § 1 din Convenție

35. Reclamanții susțin o încălcare a dreptului la judecarea cauzei de către o instanță imparțială din cauza faptului că instanța - Curtea de Apel Brașov - a fost pusă în situația de a statua atât asupra apelului, cât și asupra recursului pe care aceștia le-au formulat în cadrul acțiunii în constatarea nulității absolute a contractului de vânzare-cumpărare din 15 iulie

1997. Ei invocă în acest sens art. 6 § 1 din Convenție, care prevede următoarele în părțile sale relevante:

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil (...) a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî (...) asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil. (...)”

36. Curtea observă că situația contestată de reclamantă este rezultatul modificării regulilor de competență a instanțelor, aduse prin Legea nr. 219 din 6 iulie 2005. Aceasta apreciază că faptul că Curtea de Apel Brașov a statuat în ceea ce privește două căi de atac în aceeași procedură nu ridică probleme în sensul art. 6 § 1 din Convenție, în măsura în care completele de judecată au fost diferite (*Diennet împotriva Franței*, hotărârea din 26 septembrie 1995, seria A nr. 325-A, p. 16, § 38; *Parohia Greco-catolică Ticvaniul Mare împotriva României*, (dec.), nr. 2.534/02, 24 octombrie 2006).

37. Rezultă că acest capăt de cerere este vădit neîntemeiat și trebuie respins în conformitate cu art. 35 §§ 3 și 4 din Convenție.

III. Asupra aplicării art. 41 din Convenție

38. Conform art. 41 din Convenție,

„ Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

a) Prejudiciul material

39. În ceea ce privește prejudiciul material, reclamantă solicită, cu titlu principal, restituirea casei vândute de stat unor terți. În cazul în care statul nu o poate restitui, aceștia solicită o sumă echivalentă cu valoarea de piață a bunului care, conform raportului de expertiză depus la Curte, se ridică la 220.000 EUR.

40. Guvernul contestă evaluarea valorii bunului, efectuată de expertul desemnat de reclamantă. În acest sens, el subliniază că această sumă ține cont nu numai de valoarea casei vândute de stat, ci și de valoarea unui teren în suprafață de 524,48 m², aferent casei în discuție și care nu face obiectul prezentei cauze. Conform raportului de expertiză trimis de Guvern, valoarea casei se ridică la 112.058 EUR.

41. Curtea reamintește că a constatat încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție din cauza vânzării de către stat a casei situate în Brașov, str. Retezat nr. 8, către terți de bună-credință, combinată cu lipsa totală de despăgubire. Curtea mai observă că vânzarea în discuție nu avea ca obiect terenul aferent acestui imobil.

42. Curtea apreciază că, în circumstanțele speței, retrocedarea casei în litigiu i-ar repune pe reclamanți, pe cât posibil, într-o situație echivalentă cu cea în care s-ar fi aflat dacă cerințele art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție nu ar fi fost încălcate.

43. În cazul în care statul pârât nu procedează la această retrocedare în cel mult 3 luni de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri, Curtea hotărăște ca acesta să le plătească reclamanților, cu titlu de daune materiale, o sumă care să corespundă cu valoarea actuală a casei.

44. Ținând cont de informațiile de care dispune despre prețurile de pe piața imobiliară locală și de elementele furnizate de părți, Curtea estimează valoarea comercială actuală a bunului la 120.000 EUR.

45. Prin urmare, statuând în echitate, în sensul art. 41 din Convenție, Curtea le alocă reclamanților suma de 120.000 EUR.

b)Prejudiciul moral

46. Reclamanții mai solicită suma de 100.000 EUR cu titlu de daune morale pentru suferința îndurată de la confiscarea ilegală a bunului lor.

47. Guvernul consideră că această sumă este excesivă și susține că o constatare a încălcării art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție ar constitui, în sine, o reparație suficientă a prejudiciului moral pretins.

48. Curtea consideră că evenimentele în cauză au putut să le provoace reclamanților o stare de incertitudine și suferințe ce nu pot fi compensate prin constatarea încălcării art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. Ea apreciază că suma de 4.000 EUR reprezintă o reparație echitabilă a prejudiciului moral suferit de reclamanți.

B. Cheltuieli de judecată

49. Reclamanții nu au formulat nicio cerere în acest sens.

50. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor sale de judecată decât în măsura în care le-a solicitat. Prin urmare, în speță, Curtea nu le acordă reclamanților nicio sumă în acest sens.

C. Dobânzi moratorii

51. Curtea consideră potrivit ca rata dobânzii moratorii să se bazeze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene, majorată cu trei puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA

1. declară cererea admisibilă în ceea ce privește capătul de cerere întemeiat pe art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție și inadmisibilă pentru rest;

2. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție;

3. hotărăște:

a)ca statul pârât să le restituie reclamanților casa situată în Brașov, str. Retezat nr. 8, în cel mult 3 luni de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri conform art. 44 § 2 din Convenție;

b)ca, în lipsa acestei restituiri, statul pârât să le plătească împreună reclamanților, în același termen de 3 luni, 120.000 EUR (o sută douăzeci mii euro) cu titlu de daune materiale;

c)ca, în orice caz, statul pârât să le plătească împreună reclamanților, în același termen de 3 luni, suma de 4.000 EUR (patru mii euro) cu titlu de daune morale;

d)ca, la sumele menționate mai sus, să se adauge orice sumă ce ar putea fi datorată cu titlu de impozit;

e)ca, începând de la expirarea termenului menționat mai sus și până la efectuarea plății, aceste sume să se majoreze cu o dobândă simplă având o rată egală cu cea a facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene valabilă în această perioadă, majorată cu trei puncte procentuale;

4. respinge cererea de reparație echitabilă pentru rest.

Întocmită în limba franceză, apoi comunicată în scris la data de 7 februarie 2008, în conformitate cu art. 77 §§ 2 și 3 din Regulament.

Boštjan M. Zupančič,

președinte

Santiago Quesada,

grefier